

MED BLIKK FOR DET MESTE
Langnes og Bakkan
gjennom
50 år

OPPSUMMERT AV
TOROLF KVELLO

LANGNES OG BAKKAN GJENNOM FEMTI ÅR

Etter nøye overveielser og grundige forberedelser gjennom et par år, var det i 1961 klart for oppstart av et nytt blikkenslagerfirma i Verdal. Nils Langnes og Bjarne Bakkan hadde pantsatt hus og heim for å starte som blikkenslagere i egen bedrift og i leide lokaler til 100 kroner per måned. På Spellåkeren, Verdals opprinnelige håndverks- og industriområde.

Før den tid hadde Nils Langnes (1914-1996) allerede jobbet i to slike bedrifter, hos Blikkenslager Birger Haug i uthuset til Tannlege Sørhus, og før det, hos Blikkenslager Eivind Magnussen som hadde verksted i den nåværende Vektergata. Det hadde fra tid til annen også vært noe snakk om – og et uttrykt ønske – at kanskje skulle Nils overta etter Magnussen, men det ville han ikke. Han skiftet heller over til Birger Haug etter noen år hos Magnussen.

Bjarne Bakkan (1930-2002) var 16 år yngre enn Nils. Han hadde gjennom sine tidlige yrkesår, like etter krigen, arbeidet mest rundt omkring på gårder i både Verdal og på svensk side av grensa. Dette var nokså sesongbetont og Bjarne ønsket noe å gjøre på heltid. Det var imidlertid vanskelig med arbeid på slutten av 40-tallet. Det var ved en tilfeldighet ut på våren i 1949 Bjarne fikk høre at Blikkenslager Birger Haug var oppradd for folk. Han tok kontakt, ble ansatt og begynte umiddelbart i verkstedet med enkle blikkenslageroppgaver, som å lage ovnsrør, pipebeslag og etter hvert også takrenner, 19 år gammel.

Det var hos Birger Haug at Nils og Bjarne ”fant” hverandre. Nils som nestor, fagmann og læremester, Bjarne som nysgjerrig og lærevillig elev.

Etter hvert som de ble bedre kjent, vokste lysten til å starte med noe for seg selv fram. Blikkenslagerfirma var nok ikke det de tenkte på i første rekke, selv om også dén tanken lå der naturligvis. Mange idéer rundt muligheter, trillet rundt og malte i hodene deres. Men til slutt, etter hhv 15 og 12 år hos Birger Haug, var det likevel *der* de ville satse. Det var som blikkenslagere de hadde sin fagkompetanse.

Banken krever kausjonister

Mye av fritida gjennom året 1960 gikk med til å undersøke tilgjengelighet og priser på maskiner og utstyr – nytt, så vel som gammelt – verkstedlokaler, tynnplater, etc., etc. og kontormateriell, for å nevne noe. De hadde også vært i kontakt med Sparebanken med tanke på å få låne kr 15.000,- til det de i første omgang trengte for å komme i gang. Men den gang ei. Banken krevde nemlig at de skulle stille med kausjonister. Alle som de snakket med når det gjaldt kausjon, syntes dette var en for ”risky business” ettersom det allerede eksisterte to blikkenslagerfirma på Øra. Samtlige beklaget og sa at dette turte de virkelig ikke være med på. Nils og Bjarne hadde altså problemer med å få seg finansiert, og flere ganger var de nære ved å gi opp tanken på å starte som blikkenslagere i egen bedrift.

Etter hvert kom det også deres arbeidsgiver, Birger Haug, for øre at Nils og Bjarne sammen hadde til hensikt å starte nytt blikkenslagerfirma i Verdal. Haug inviterte da de to til å bli med inn i kompaniskap med ham selv i hans firma. Men de to avslo. De hadde tatt sin beslutning. Den sto de på: De ville begynne for seg selv. Nyvalgt ordfører i Verdal, Johan Støa, fikk også nyss i planene til Nils og Bjarne og etter hvert hørte han også om problemene de hadde med å få lån til nødvendige investeringer for å komme i gang. Han inviterte derfor de to til Steinkjer for å snakke med Distriktenes Utbyggingsfond. Ordføreren ønsket nemlig flere nye bedrifter i Verdal, og en slik mulighet ville han naturligvis ikke la gå fra seg. Bjarne ble med, og på Steinkjer ble han fortalt at ettersom de begge hadde både hus og hage, kunne de stille eiendommene sine i pant – med den risiko som dét innebar.....

De første investeringer

De to bestemte seg for å benytte denne muligheten – dén sjansen ville de ta, og med støtte fra Distriktenes Utbyggingsfond, henvendte de seg denne gangen til Nordenfjeldske Creditbank i Verdal. Her fikk de lån til å investere i noen nye maskiner fra Albert E. Olsen i Trondheim og ei lite

brukt maskin fra snekkeriet til Konrad Hermann på Prærien. I tillegg fikk de i samme bank, åpnet en kassakreditt på kr 20.000,- til driftskapital – med hus og heim i pant. Et pant som sto helt fram til firmaet ble aksjeselskap i 1978. Det de trengte av håndverktøy, skulle de kjøpe litt etter litt, alt etter hva den økonomiske situasjonen tillot.

Langnes og Bakkan etableres som firma

En ny hverdag ventet de to familiene, og den 7. mai 1961 var det nye firmaet i Verdal en realitet: Langnes og Bakkan var etablert.

Hos Verdal Samvirkelag fikk de leie lokaler, i det gamle verkstedet etter Andreas Bye. Det lå på Spellåkeren, Verdals opprinnelige håndverks- og industriområde.

De første par årene ble sykkelen, med verktøykista på bagasjebrettet, flittig benyttet når de dro omkring og gjorde all slags blikkenslager- og monteringsarbeider. Mest på Verdalsøra. Oppdragsmengden økte, og på høsten i 1961 ble Magne Sørhaug ansatt som deres første medarbeider. Han kom også fra blikkenslagerfirmaet til Birger Haug. I 1962 ble Ottar Bakkan ansatt, og i 1963, Einar Langnes.

Kontorarbeidet – brev, bestillinger og fakturaskrivning – tok de to gründerne seg av selv til å begynne med. Men det varte ikke mange månedene før kona til Bjarne, Gerd, måtte trå til inn i firmaet på deltid. Hun var egentlig hjemmeværende med fem unger og ei fortid i Nordenfjeldske Creditbank i Levanger.

Gerd Bakkan bak kontorpulten

Hun tok seg av brevskrivning, regnskap og fakturering, og minnes godt både den manuelle skrivemaskina med hakkende bokstaver og regnemaskina med håndtak og manuelt framtrekk av papirrullen. Hun minnes også at omsetningen det første året var på 80 tusen kroner. Det syntes hun lovet godt for framtida, og hun mente at det var ingen grunn til å angre de beslutninger som var tatt.

Privatbilen til Bjarne ble brukt som firmabil

I 1963 var de blitt fem ansatte i firmaet, og Bjarne kjøpte seg ny, privat familiebil, ei stor seksseters stasjonsvogn. Den ble imidlertid hele tiden brukt i jobbsammenheng. Det var en lettelse, et

godt innkjøp til stor glede og nytte for firmaet. Stasjonsvogna kunne de jevnlig fylle opp med ferdigproduserte blikkdeler og det ble slutt med å sykle rundt når noe skulle leveres og monteres.

Året etter tillot økonomien at firmaet investerte i sin første firmabil, en VW pickup.

Ut gjennom 1960-årene var en ny trend kommet, spesielt på gårdsbrukene: Ventilasjon. Etter hvert vokste dette markedet, nå også i både privatboliger, skoler og næringsbygg. Dette medførte en masse kanalproduksjon i verkstedet. I begynnelsen bare "naturlig" ventilasjon uten motorkraft. Oppdragsmengden økte. Mer plass var nødvendig, og i løpet av 1969 fikk de bygget sitt eget verksted- og kontorbygg på kjøpt tomt fra Verdals Samvirkeforening.

Langnes og Bakkan i ferd med å bygge i Hanskemakergata i 1969. Foto utlånt av Verdals kommune.

Her holder firmaet fortsatt til. Siden den første lille tomte ble kjøpt, har de riktignok kjøpt til et par/tre av nabotomtene, blant annet branntomta etter snekkeriet til Reidar Nervik, hvor lageret nå står.

Magne Sorhaug ble den første medarbeideren Langnes og Bakkan ansatte i 1961

*Avisutklipp fra Verdalingen:
Fra v. Tore, Einar og Bjarne*

Etter hvert som blikkenslagervirksomheten vokste, var det nødvendig å bygge ut fasilitetene. I 1979 ble det således oppført et tilbygg for spiserom og garderobe for de ansatte. I 1987 ble det ny etasje over kontorfløya samtidig som verksted arealet ble utvidet med 100 m², og i 2001 ble det bygget en ny etasje over hele verkstedarealet. Dessuten har lagerkapasiteten blitt bygget ut for å tilfredsstillte økte krav til tilgjengelighet på både råvarer og ferdigvarer.

Nestegenerasjonen kommer på banen

Fra midten av 70-tallet kom nestegenerasjonen mer og mer inn i bildet. I 1976, etter en grundig verdifastsettelse, kjøpte Einar Langnes ut sin far, Nils, som da gikk ut som eier og ble vanlig ansatt i bedriften. Nils arbeidet i firma som blikkenslager fram til han gikk av med pensjon, 67 år gammel. Men han var stadig innom etter den tid også, naturligvis. Einar Langnes ble en fin støttespiller for Bjarne som var den som jobbet mest med det forretnings- og utviklingsmessige. På mange måter representerte nok Einar ei ny tid og en ny generasjon som var mer "dristig" og framtidsrettet enn den eldre generasjonen når det gjaldt å ta sjanser og investere i nyvinninger innen faget.

Nils Langnes i verkstedet

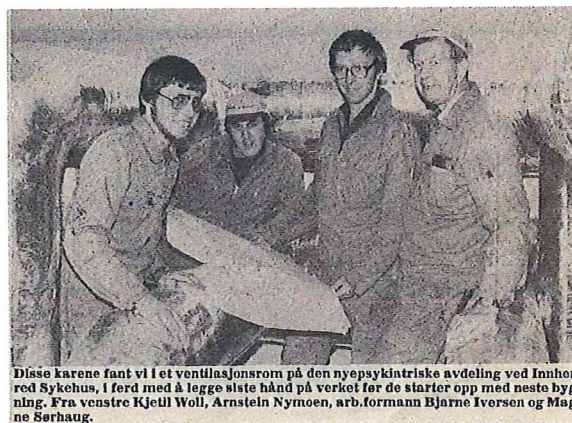

Bjarne Bakkan på kontoret

Da Tore Bakkan, sønn til Bjarne, kom tilbake fra sin militærtjeneste i Garden i 1975, ble han den som støttet Bjarne når det gjaldt å "være på kontoret" for å regne anbud og holde de forretningsmessige hjulene i gang. Bjarne ville helst slippe slikt arbeid. Han ønsket heller å være ute i den "praktiske verden". Einar likte seg også best i en operativ rolle, og Tore ble mer og mer knyttet til kontor- og administrasjonssida. Han gled derfor stille og rolig inn i rollen som daglig leder i det privateide firmaet. Dette ble også på en måte framskyndet noe, da Bjarne følte at helsa begynte å skranke og han blant annet fikk problemer med pusten. Tore ble formelt tildelt rollen som daglig leder i 1978, samtidig som han på denne tida overtok 10 % av aksjene i firmaet. Bjarne og Gerd ble sittende på sine resterende 40 %'er fram til 1994, da de overlot dem til sine fem barn. Etter hvert ble disse aksjene kjøpt opp av brødrene Tore og Bjørn Bakkan, slik at de to nå sitter på hhv 34 og 16 %. Einar sitter alene med sine 50 %.

Sentrale personer i Langnes & Bakkans virksomhet. Fra venstre Einar Langnes, som nå har tatt over sin fars rolle innen bedriften, Nils Langnes, som fortsatt er i daglig arbeid, Bjarne Bakkan og Gerd Bakkan.

Disse karene fant vi i et ventilasjonsrom på den nyopsykriatriske avdeling ved Innherred Sykehus, i ferd med å legge siste hånd på verket for de starter opp med neste bygning. Fra venstre Kjell Woll, Arnstein Nymoen, arb.formann Bjarne Iversen og Magne Sørhaug.

Bildene er hentet fra en reportasje i Innherreds Folkeblad og Verdalingen den 11. september 1979

Langnes og Bakkan blir aksjeselskap

Bedriften var etablert som et privat selskap med to likeverdige eiere, og all risiko ved forretningsdriften lå på dem personlig. Dette var etter hvert lite ønskelig, og det ble derfor, den 18. oktober i 1978, i Verdal Regnskapslags kontorer i Verdal, avholdt stiftelsesmøte med påfølgende generalforsamling for å konstituere firmaet Langnes og Bakkan AS.

Selskapets aksjekapital ble bestemt til kr 100.000,- fordelt på 100 aksjer à kr 1.000,-, fullt innbetalt lydende på navn. Den gangen sa vedtektene i firmaet at styret skulle ha to medlemmer, og de to eierne, Bjarne Bakkan og Einar Langnes, ble valgt til hhv styreformann og styremedlem.

Styret i Langnes og Bakkan AS utvides

Handelsregisteret,
Levanger.

Herved anmeldes vedr.
LANGNES OG BAKKAN A/S

at vedtektenes § 5 er endret, slik at selskapets styre nu skal bestå av 5 medlemmer.

Til styre er valgt: Bjarne Bakkan, 7650 Verdal, - formann
Einar Langnes, 7650 Verdal
Gerd Bakkan, 7650 Verdal
Tore Bakkan, 7650 Verdal
Sven Richard Kristiansen, 7650 Verdal

Prokura er meddelt: Bjarne Bakkan, Einar Langnes,
Gerd Bakkan og Tore Bakkan hver for seg.

Verdal, den 1982

Bjarne Bakkan
Bjarne Bakkan

Einar Langnes
Einar Langnes

Gerd Bakkan
Gerd Bakkan

Tore Bakkan
Tore Bakkan

Sven R. Kristiansen
Sven Richard Kristiansen

Det attesteres herved at Gerd Bakkan, Tore Bakkan og Sven Richard Kristiansen, egenhendig har underskrevet dette dokument i mitt nærvær på lensmannskontoret, Verdal, den 29.10.1982.

Bjarne Fikse
Bjarne Fikse

I 1982 var aksjeselskapet blitt nesten fem år gammelt, og det er vel riktig å si at avtalte og forberedte styremøter var det ikke i løpet av disse årene. Bjarne og Einar mente det føltes litt "rart" å avholde egne, formelle møter, ettersom de to i styret jobbet tett sammen og hadde daglig kontakt med hverandre. Saker som dukket opp, ble diskutert der og da, beslutninger tatt – "og sånn ble det..."

Man innså at dette var ikke tilfredsstillende, og den 31. august 1982 ble det derfor avholdt ekstraordinær generalforsamling. Da ble det bestemt at vedtektene skulle endres slik at styret skulle bestå av fra tre til seks medlemmer. Det ble valgt fem medlemmer med Bjarne Bakkan som styreformann og Einar Langnes, Gerd Bakkan, Tore Bakkan samt en ekstern representant, Sven Richard Kristiansen, som styremedlemmer.

Endringene i vedtektene og informasjon om hvem som var meddelt prokura, ble oversendt Handelsregistret i Levanger etter at det var bevitnet at de fem hadde underskrevet protokollen egenhendig på lensmannskontoret i nærvær av en representant for Lensmannen i Verdal.

Instrukser for nøkkelpersonell

Oppdragsmengden økte, og hvem som gjorde hva, skjedde av og til noe tilfeldig. Det ble mer og mer klart at flere av rollene i selskapet var uklare og dårlig definert. Dette måtte det ryddes i for å unngå frustrasjoner. Så derfor, i møte den 6. oktober i 1982 besluttet styret at det skulle innhentes forslag til stillingsinstruksjoner for nøkkelpersonene i selskapet. Forslag til instruks for daglig leder ble deretter lagt fram for generalforsamlingen for 1982 den 25. april 1983, men den ble ikke godkjent. Det ble gitt fullmakt til styret å bearbeide forslaget for så å legge det fram for neste generalforsamling. I styremøte den 22. november 1983 ble det imidlertid på nytt lagt fram forslag til instruks for daglig leder, men realitetsbehandling ble utsatt til møtet den 13. desember samme år. Heller ikke da ble alle punktene bifalt. Instruksjonen måtte fortsatt forbedres. Stillingsbeskrivelse for daglig leder ble endelig godkjent i styret den 23. november 1993 for så å bli godkjent i den påfølgende generalforsamlingen. Den har etter den tid blitt forandret og oppdatert flere ganger for å være i forkant av nødvendig utvikling i selskapet.

Eiendomsselskap og driftsselskap

Tanken om å skille mellom eiendom og drift vokste fram, og i styremøte den 15. desember 1986 ble det besluttet å kontakte advokat for å se nærmere på den muligheten. Det resulterte i at i styremøte den 27. januar 1987 ble det fattet vedtak om å stifte eget driftsselskap som skulle fisjoneres ut fra Langnes og Bakkan A/S og bli et frittstående aksjeselskap. Dette selskapet, Langnes og Bakkan Blikkenslagerforretning, ble det besluttet, skulle drive entreprenørforretningsdrift, mens "gamle" Langnes og Bakkan A/S skulle bli eiendomsselskap med formål å drive forvaltning og utleie av eiendom og maskinelt utstyr, samt delta i andre selskaper. Det ble samtidig vedtatt å øke aksjekapitalen i eiendomsselskapet fra 100 til 500 tusen kroner, fordelt på 500 aksjer à kr 1.000,-.

Aksjekapitalforhøyelsen på kr 400.000,- ble gjennomført ved overføring fra frie fond. Vedtektene sa nå at selskapet skulle ha inntil fem medlemmer og inntil fem varamedlemmer. Styret skulle fortsatt bestå av Bjarne Bakkan som styreformann og Einar Langnes, Gerd Bakkan, Tore Bakkan og Sven Richard Kristiansen som styremedlemmer. Prokura ble meddelt Tore Bakkan og Gerd Bakkan.

Virksomheten vokste fortsatt og i styremøte i Langnes og Bakkan Eiendomsselskap den 21. september 1987, ble det framlagt og vedtatt planer for utbygging og investering i kontor og verkstedlokaler etter innhentede kostnadsoverslag med en ramme på 1,2 millioner kroner eks. moms.. Dette arbeidet ble utført etappevis, slik som allerede omtalt.

Arbeidet med fisjon av et eget driftselskap i det kommende konsernet gikk videre og på veien dit ble det i møte den 19. november 1987 framlagt, godkjent og underskrevet en detaljert avtale om fordeling av bokførte verdier – eiendeler og gjeld – mellom de to selskapene Langnes og Bakkan A/S (LB) og Langnes og Bakkan Blikkenslagerforretning A/S (LBB) i henhold til regnskap pr 01.01.1987. Avtaledokumentet inneholdt også bestemmelser som regulerte rettigheter og plikter overfor hverandre, så som leie av lokaler og utstyr, vedlikehold av eiendom og produksjonsutstyr, forsikringer, etc., etc.. Avtalen ble gjort gjeldende for 10 år fra 1. januar 1987 med rett til forlengelse for 10 nye år på samme vilkår, og ett års gjensidig oppsigelsestid. Underskrivere av avtalen var de tre eierne Bjarne Bakkan, Einar Langnes og Tore Bakkan.

Den 31. mai 1988 ble det holdt ordinær generalforsamling i Langnes og Bakkan A/S. I dette møtet ble det, foruten de ordinære sakene som hører til en generalforsamling, også besluttet å endre vedtektenes paragraf 1. Langnes og Bakkan A/S skiftet nå navn til LB Eiendom AS. Underskrivere av protokollen fra møtet var de tre eierne, Einar Langnes, Bjarne Bakkan og Tore Bakkan.

Steinkjeravdeling blir åpnet på Nordsileiret

Steinkjermarkedet hadde åpnet seg for Langnes og Bakkan. Mengden arbeidsoppdrag økte utover i 1985/86, og det ble besluttet å gå sammen med Steinkjer Industribygg AS, Trøndelag Bil og Maskin AS og Byggmester Grande AS om å oppføre det første byggsameiet på Nordsileiret under firmanavnet Håndverk- og Entreprenørbygg AS. Bygget var i all hovedsak tuftet på håndverksvirksomhet.

I løpet av 1988/89 ble det gjort flere framstøt for å utvide aktiviteten i Steinkjerområdet ved også å utvide leiearealene man allerede disponerte på Nordsileiret. Men man følte det var liten vilje hos utleier til å imøtekomme LBB's tilbud, og styret besluttet derfor å droppe denne utvidelsen. De ansatte aksepterte nå også å reise mellom Verdal og Steinkjer på fritid uten lønnskompensasjon, og det var en enighet om at det var mulig å øke produktiviteten med større effektivitet.

Ikke alle virksomheter gikk like godt i Håndverk- og Entreprenørbygget, og etter at bilfirmaet gikk konkurs, ble bygget solgt til REKO i 1994.

På tidligsommeren 1995 flyttet Steinkjeravdelingen fra Seilmakergata 1 på Nordsileiret, til Sjøfartsgata 10 på Sørsileiret. Da husleiekontrakten her var i ferd med å gå ut, kom det tilbud fra Gunnar Lyng om leie, eventuelt kjøpe lokaler i gamle Wisthbygget i Sjøfartsgata 5 på Sørsileiret. Styret gav klarsignal for at det ble startet forhandlinger med tilbyder om kjøp av en seksjon som målte ca 480 m². En forutsetning var naturligvis tilfredsstillende pris og klausuler om opsjon av flere seksjoner. Parallelt ble det vedtatt å føre forhandlinger om pris ved eventuelt å fortsette i de lokalene hvor LBB allerede var installert. Det ble imidlertid til at LB Eiendom kjøpte en andel i Wisthbygget til Gunnar Lyng i 2003.

Utvidelse av lokalene på Steinkjer

Gjennom 2006 var aktiviteten i Steinkjeravdelingen blitt så stor at det ble tatt initiativ overfor Gunnar Lyng i Sjøfartsgata med tanke på å få til mer plass. Det var aktuelt å bygge nytt lager på ca 250 m² for å frigjøre verkstedsarealer i eksisterende bygg. Det var en anslått investering for selskapet i størrelsesorden halvannen million kroner. Utvidelsen medførte en husleieøkning på knappe 130.000,- kroner i året.

Når en sitter med fasiten i handa, kan en trygt si at beslutningen om å åpne en Steinkjeravdeling var riktig. Den går godt, og ved årsskiftet var det 10 tilsatte i avdelingen på Sørsileiret.

To meget dyktige medarbeidere fra Tyskland trives godt i miljøet på Steinkjeravdelingen.

André Bogott (til v) ble tilsatt i 2006 og René Poschmann ble tilsatt i 2004.

Langnes og Bakkan Blikkenslagerforretning AS

Det fisjonerte selskapet ble som nevnt tidligere, stiftet i konstituerende generalforsamling den 27. januar 1987. I vedtektene heter det at "Selskapets formål er å drive byggevirksomhet med hovedvekt på blikkenslager- og ventilasjonsarbeid og salg av produkter i forbindelse med dette. Videre å delta i andre selskaper".

Aksjekapitalen var nå på kr 200.000,- fordelt på 200 aksjer à kr 1.000,- fullt innbetalt og lydende på navn. Vedtektene sa at selskapet skulle ha inntil 5 medlemmer og inntil 5 varamedlemmer. Kjell M. Myrvang ble valgt til styreformann med Einar Langnes, Bjarne Bakkan, Tore Bakkan og Sven Richard Kristiansen som styremedlemmer. Gerd Bakkan ble valgt som vararepresentant. Daglig leder i det fisjonerte driftsselskapet var Tore Bakkan.

Detaljert avtale mellom de to selskapene om fordelig av eiendeler og gjeld var allerede undertegnet, og avtale om fordeling av hovedbokpostene ble gjort i det første styremøtet i det nye selskapet den 5. februar 1987.

I det andre styremøtet fjorten dager senere, den 19. februar 1987, ble det vedtatt å søke etter arbeidsformann både internt og eksternt. Daglig leder ble pålagt å sette opp en kravspesifikasjon for stillingen. Den 22. april var søkerlisten med prioriteringer klar, og det ble vedtatt å tilby Bjarne Iversen stillingen som arbeidende leder ved Steinkjeravdelingen, og Geir Hallager som arbeidsformann ved Verdalsavdelingen. Det ble også vedtatt å tegne leasing på en bil som formannsbil. Styret vedtok også å dra i gang et kontaktutvalg i bedriften hvor også ansatte i Steinkjeravdelingen deltok. Det ble antatt å være behov for 3-4 møter per år.

På denne tiden framkom det også et behov for en gjennomgang av administrative og prosjektrelaterte rutiner i firmaet. Et forslag fra styreformannen ble gjennomgått i styremøte i mai 1988, og det ble vedtatt å arbeide videre med dette, hvor man involverte både de ansatte i kontaktutvalget og styre.

To ansatte drept i bilulykke på Gråmyra

6. april 1988 ble en sorgtung dag for alle i Langnes og Bakkan. To av bedriftens ansatte, Jan Helge Paulsen fra Inderøy og Svein Olav Hallem fra Verdal, var på veg sørover langs E6, til jobb på Norske Skog på Fiborgtangen. Dit nådde de aldri denne dagen. På Gråmyra, ved Gilstadkrysset, kom det inn en bil fra sidevegen. Føreren overholdt ikke vikeplikten, og de to medarbeiderne på veg sørover, svingte brått ut i håp om å unngå å bli truffet. I stedet kolliderte de med en trailer på veg nordover i motgående kjørefelt. Jan Helge og Svein Olav ble drept på stedet.

En uvirkelig og tragisk ulykke var skjedd. To kjernekarer var brått og uforståelig blitt revet bort fra sine familier, slekt, venner og kollegaer.

1989 ble et økonomisk bratt år for LBB AS

Aktiviteten både i 1987 og 1988 var meget bra med god tilgang på arbeid. Det var tilstrekkelig med oppdrag og prisnivået var tilfredsstillende. Utsiktene for 1989 syntes derimot å peke nedover, både hva gjaldt oppdrag og prisnivå. Budsjettet for dette året gjenspeilte også det, med en forventet reduksjon i aktiviteten. Gjennom hele 1988 ble det derfor jobbet intensivt med strategier for framtida, samt at det også dette året ble tatt i bruk nyttige og moderne maskiner for å oppnå produktivitetsvekst. Ved utgangen av 1987 var det 34 ansatte i LBB, en økning på seks personer i løpet av året. Fem av dem var tilsatt i Steinkjer. Mot slutten av 1988 var det nødvendig å gjennomføre en innskrenkning på 4 medarbeidere, og ved utgangen av året var det nå 30 ansatte i selskapet. Ved inngangen til 1989 var ordresituasjonen lite tilfredsstillende. De større prosjektene var fraværende. Prosjekter av kortere varighet var det for øvrig en rekke av, men de var mer for å holde sysselsettingen i gang, enn for lønnsomhet. Regnskapene for første halvåret, bekreftet da også den vanskelige situasjonen. Markedet var for nedadgående og flere oppdrag gav liten eller ingen dekning. Igjen ble det synliggjort at noe måtte gjøres med de indirekte kostnadene, og det måtte arbeides med å øke dekningsbidraget.

Forsøk på strategiske oppkjøp

Som et tiltak for å styrke markedsandelen, ble det gjennom flere møter vinteren 1988/89 vurdert å overta mindre blikkenslagervirksomheter i distriktet, både i Verdal og i Stjørdalsområdet.

Blikkenslagerfirmaet til Arne Haug på Nordåkeren i Verdal var en slik interessant virksomhet. Flere møter førte saken framover, og man var nær ved å skrive overtakelsesavtale da Haug brøt forhandlingene og overtakelsen falt i grus. Firmaet til Haug havnet imidlertid under hammeren utpå våren i 1991. Styret besluttet at styreleder og daglig leder skulle møte opp under tvangssalget og by inntil kr 500.000 for bygning og utstyr. Et annet firma som også var til stede, bød kr 550.000 for konkursboet. Dette beløpet maktet imidlertid ikke dette firmaet å reise, og boet skulle gå til Langnes og Bakkan. Arne Haug godtok imidlertid ikke denne avgjørelsen, og rettsapparatet fikk saken. Dette resulterte i negativt utfall for Haug, både i første og andre rettsinstans. Saken ble så anket inn for Høyesteretts kjæremålsutvalg, hvor den ble avvist. Dommen fra lagmannsretten ble dermed rettskraftig, og LBB eier av eiendommen Gnr 19, b.nr 195, 225 på Nordåkeren.

I 1999 ble forholdet til A. Nordli AS tatt opp da de strategiske planene ble gjenstand for revisjon. Styret gjennomførte et par møter med Alf Nordli, men framlagte planer og tilbud ble avvist av Nordli.

En annen mulighet som dukket opp i 2008, var muligheten for å overta blikkenslagerfirmaet Viggo Lorvik AS i Stjørdal. Daglig leder ble bedt om å ta kontakt for å avklare forhold rundt verksted, husleie og eventuell betaling for goodwill. Saken ble behandlet i styremøte 28. oktober. Der ble det vedtatt å avslutte forhandlingene med Lorvik, da kravet for overtakelse (kr 2,0-2,5 mill). ble ansett for å ligge for høyt i forhold til den reelle verdien av dette firmaet.

VARME- OG LUFTBEHANDLING

Aircomfort Trøndelag AS

Langnes og Bakkan, sammen med flere blikkenslagerfirma i Trondheim, følte seg nærmest både brukt og utnyttet som underentreprenører til varme- og ventilasjonsentreprenører i markedet. Dette så de seg etter hvert skikkelig leie på, og i 1982 la derfor noen aktørene i markedet planer om å etablere sitt eget varme-, ventilasjon- og sanitærfirma. Selskapet skulle få navnet Aircomfort Trøndelag A/S, om de fikk ordnet finansieringen. Deltakere skulle være Langnes og Bakkan AS, Trondheimsfirmaene Olaf Hansen A/S, Gunnar Nilsen A/S og Brødrene Dahle A/S samt Aircomfort A/S fra Stavanger, i tillegg til privatpersonen Per Bakke Kristiansen. Selskapet skulle bygges på lesten til Aircomfort A/S, lokalisert i Rogaland, Helge Bie var der en sentral aktør og selskapets forretningsadresse skulle være Trondheim.

I ekstraordinær generalforsamlingen i Langnes og Bakkan den 31. august 1982, ble det besluttet å gå inn i det nye entreprenørfirmaet med kr 50.000,- . Dette utgjorde 13,15 % av aksjekapitalen. De andre aktørene kom også opp med samme beløp, unntatt Aircomfort A/S som gikk inn med kr 130.000,- (34,2 %). Dermed hadde de negativt flertall. Selskapet ble stiftet 20. september 1982 med en aksjekapital på kr 380.000,-. Siktemålet var å gi deltakerne en forsterket markedsposisjon innen Trøndelagsområdet for de virksomheter de allerede var involvert i.

TRØNDELAG
Aircomfort a.s

Logoer for Aircomfort Trøndelag AS

Interne stridigheter i ACT

Det skulle imidlertid vise seg vanskelig å få alle interessene til aktørene til å gå i hop. Dette utviklet seg slik at det til stadighet oppsto flere og flere interne uoverensstemmelser og konflikter – spesielt i forhold til Aircomfort i Stavanger, både når det gjaldt utbyttepolitikk og styrerepresentasjon, for eksempel. Slitasjen i Aircomfort Trøndelag A/S ble etter hvert mer tyngende enn hva aktørene orket å bære, og utover våren i 1988 ble det klart at Brødrene Dahle A/S ønsket å selge sin aksjepost i Aircomfort Trøndelag A/S. Aksjene ble kjøpt ut av de gjenværende aktørene i selskapet, i henhold til vedtektene. Aircomfort A/S Stavanger satt nå på 38,9 % av aksjene.

Ut på høsten 1988 ønsket Trøndelagsgrupperingen å kjøpe ut Aircomfort A/S Stavanger fra ACT, og tilbød derfor kr 3.500,- per aksje for de aksjene som Aircomfort A/S Stavanger satt på. Helge Bie kunne nok tenke seg å selge aksjene, men da ut i fra en substansverdi i ACT som "going concern". Denne aksjeverdien fikk han beregnet til å være kr 18.000,- per aksje per 31.10.88. En uakseptabel pris for LBB, og saken gikk til voldgiftsretten for avgjørelse.

Helge Bie hadde imidlertid på dette tidspunktet overført aksjene sine i ACT til sitt eget blikkenslagerfirma, Harald Bie A/S. Det skjedde i mai 1987. Det visste ikke trønderne noe om, og for å få avklart om hvorvidt voldgiftsavgjørelsen likevel skulle være gjeldene, kom saken mellom trøndereierne av ACT og Bie opp for Byretten i Trondheim våren 1991.

I styremøtet den 31. mars 1992, ble det informert om at saken mot Bie var vunnet (dom i Byretten av 10.07.1991), "slik at man nu er tilbake til de samme forhold som før disse sakene kom opp", som det sto i papirene. Bie anket imidlertid avgjørelsen, og saken kom opp for Lagmannsretten hvor han heller ikke vant fram. I styrereferatet fra 27. mai 1992 heter det at: "Biesaken er løst: Bie ble pådømt saksomkostninger både for byrett og lagmannsrett. Han er nå aksjonær i ACT igjen".

Langnes og Bakkan overtar ACT AS

Utover i 1993 kom man fram til en enighet med Helge Bie, og det ble en skrevet avtale hvor Aircomfort A/S Stavanger overdro alle sine aksjer til LB Eiendom AS. Disse skulle så selges ut igjen til de andre gjenværende aksjonærene, Olaf Hansen AS og Gunnar Nilsen AS, samt Per Bakke Kristiansen. De kom aldri opp med nødvendig finansiering, og LB Eiendom var dermed den største aksjonæren i selskapet med opp mot 60 % av aksjene på dette tidspunktet.

Senere valgte også Olaf Hansen og Gunnar Nilsen å selge sine aksjer i ACT AS til LB Eiendom. Per Bakke Kristiansen valgte å fortsatt sitte på sine. I 1995 satt da LB Eiendom med 90 % av aksjene.

Trondheimsavdelingen ble i 1997 solgt til ORAS AS. ACT AS ble deretter flyttet til Verdal, samlokalisert med blikkenslageren. ORAS hadde da overtatt ansvaret for samtlige ansatte, kontorfasilitetene og de igangværende prosjekter. For dette betalte de ca én million kroner, i tillegg til at de betalte husleie i to år for lokalene som Langnes og Bakkan leide i Fossegrenda. Dette utgjorde ca en halv million kroner.

Etter hvert ønsket også Per Bakke Kristiansen å bli løst ut fra ACT. Det oppsto imidlertid uenighet om prisen på 10 %-andelen hans, og det ble til slutt rettsapparatet som i november 2006 satte verdien på aksjene, med tillegg av renter for den tiden saken hadde vart.

LB Eiendom var nå 100 % eier av ACT AS

Aas Luftbehandling AS

Som allerede omtalt, ble det stadig søkt i flere retninger for ekspansjon i regionen innenfor varme- og luftbehandling. Avdelinger eller samarbeid med eksisterende bedrifter, både i Trondheim og Stjørdal, var ønskemålet fra styret sin side, men det var vanskelig å få noe til å materialisere seg.

Det utviklet seg imidlertid en gjensidig interesse og nærmere kontakt mellom LB Eiendom og Aas Luftbehandling i Stjørdal. Det endte med at LB Eiendom overtok 80 % av aksjene i selskapet, Aas beholdt sine 20 % og fortsatte som daglig leder. Selskapet har i dag en positiv utvikling hvor nå i 2011, 4 personer er tilsatt i selskapet.

Kapasitetstilpasninger i LBB

Også 1990 ble, som ventet, et svakere resultatmessig år enn det foregående, og styret forventet ved inngangen til 1991 at trenden ville fortsette. Det var nødvendig med ytterligere effektiviseringstiltak for å møte utfordringene. I møte i februar 1991 var ordreserven så lav at den utgjorde en måneds arbeid med den arbeidsstokken man da hadde tilgjengelig. Styret så det derfor tvingende nødvendig å tilpasse bemanningen til de forventede arbeidsoppdrag. Det innebar et øyeblikkelig behov for reduksjon av produktiv kapasitet med ca tre årsverk. Hvis den lave ordreinngangen fortsatte, ville ytterligere tiltak bli nødvendig.

Hele vegen ble det arbeidet med å forbedre bedriftens prestasjoner. Det ble satt hovedmål innenfor økonomi, marked, personell og produkt. Det ble satt strenge kvalitetsmål på produkt og prestasjoner, rettidige leveranser og kompetanse hos de ansatte på alle nivå; standardisering av produksjonsprosesser og leveranser, etc., etc..

Og som forventet, førte arbeidet til synlige forbedringer.

I styremøte den 15. desember 1992 uttrykte styret "tilfredshet med årets resultat". Markedet var imidlertid fortsatt vanskelig, og det var en negativ utvikling i ordreserve og i lønnsomhet. Gjennom 1993 skjedde det noe. Ordreserven viste en positiv utvikling, mens lønnsomheten i anlegg i arbeid fortsatt hadde en fallende trend. Likevel var resultatet etter første halvår bedre enn forventet, og den positive utviklingen fortsatte, til tross for det stadig vanskelige markedet. Ved utgangen av året var det 32 ansatte i selskapet, og man kunne vise til et overskudd som gav rom for utbytte til eierne.

Bort med "skjulte fabrikker" – arbeidsoppgaver som ikke har verdiskaping i seg

Det var tydelig at det organisasjonsmessige fokus på utvikling gjennom nedgangstiden bar frukter. Den positive utviklingstrenden som man så gjennom 1993, fortsatte gjennom 1994. De økonomiske resultatene var endog bedre enn de budsjetterte.

Ut på høsten 1995 ble det gjennomført en såkalt kartleggingskonferanse på et konferansesenter i Selbu. Her var erfaringene udelt positive, og selskapet jobbet videre med å konkretisere hva kvalitetssikring hadde for betydning for hver enkelt ansatt, og det ble i gruppemøter utarbeidet målsettinger og handlingsplaner for å kartlegge og utrydde såkalte "skjulte fabrikker" i arbeidsprosessene til hver enkelt, og også finne hva "personlig kvalitet" kunne bety for lønnsomhet og effektivitet i det daglige arbeidet.

I september 1996 ble det avholdt ekstraordinær generalforsamling i Langnes og Bakkan. Kjell Morten Myrvang var utnevnt til banksjef i Verdal Sparebank, og kunne derfor ikke fortsette som styreleder i selskapet. Torolf Kvello ble da valgt inn i rollen – i første omgang – fram til den ordinære generalforsamlingen for 1996.

Årsresultatet til LBB passerer millionen

Omsetningen i 1996 ble i underkant av 20 millioner kroner. Det var omsetningsrekord for selskapet, og en økning på ca 27 % fra året før. Bedriften hadde full sysselsetting gjennom hele året, og på grunn av en del større prosjekter, økte bemanningen midlertidig i det siste halvåret, slik at antall ansatte til tider, var kommet opp i 42 personer. Årets resultat var også rekordstort: For første gang nådde selskapet over én million kroner i resultat – en forbedring på hele 80 % fra 1995.

Omsetningen i 1997 var noe lavere enn året før, mens resultatet ble doblet. Ordretilgangen var jevn gjennom hele året, og man så for seg en høyere aktivitet i 1998 i forhold til det året som nå var tilbakelagt. Antall ansatte var ved dette årsskiftet 35 personer – 3 kvinner og 32 menn. Da var 4 lærlinger inkludert og 3 personer i deltidsstilling. På denne tiden ble det lagt stor vekt på både investeringer i maskiner og utstyr – ny knekkemaskin og saks – og på de ansattes kompetanseutvikling. Den nye plan- og bygningsloven var også gjort gjeldende, og det ble arbeidet med godkjenninger i forhold til denne.

Våren 1998 meldte Bjørn Bakkan at han ønsket å trekke seg fra styret i Langnes og Bakkan. I hans sted valgte generalforsamlingen Hans Liland fra Levanger.

Arbeidet med kvalitetssikring (KS) og internkontroll (IK) i selskapet var stadig i fokus, og daglig leder orienterte regelmessig styret om den kontinuerlige prosessen for å ivareta og videreutvikle systemene. Det var viktig å ha det meste på stell, for man så for seg mulige, ekstra utfordringer, spesielt på datasiden, i forbindelse med tusenårsskiftet som lå mindre enn to år fram i tid. Ny aksjelov og regnskapslov var også en utfordring, men det var klart at administrasjonen var forberedt, og hadde begge ”under kontroll”.

Høsten 1998 ble bedriften sentralt godkjent i henhold til plan- og bygningsloven for sine fagområder i tiltaksklasse 2 og 3.

Egen opplæringsleder i LBB

Interne prosjekter for å heve og utvikle kompetansen ble videreført. I løpet av året ble det også etablert en egen stilling som opplæringsleder. Kjetil Woll fikk oppgaven med å ivareta opplæringen av lærlinger og å videreutvikle voksenopplæringen i selskapet.

Årsomsetningen var atter over 20 millioner, og årsresultatet var på linje med året før. Det var 35 ansatte i selskapet, hvorav 3 var kvinner og 2 personer var på lærlingekontrakt ved utgangen av året.

Ved generalforsamlingen for 1998 i mai 1999, gikk Sven Richard Kristiansen ut av styret i Langnes og Bakkan Blikkenslagerforretning, og ble erstattet av Svein Ivar Larsen.

I tillegg til at det ble gjennomført en grundig risikoanalyse i 2000, var også internkontroll, kvalitetsspørsmål, prosedyrer og rutiner, bedrifts- og kompetanseutvikling jevnlig tema i styremøtene på denne tiden. Det ble investert ganske kraftig i maskiner og utstyr for å vedlikeholde og øke konkurransekraften i markedet.

Investerer i plasmaskjærer og kanal-/klippelinje

Ved utgangen av 2000 var det 34 ansatte i selskapet, hvorav 1 person var lærling. Målet var å ha 2-3 lærlinger i løpet av 2001, noe man lyktes med, i og med at man ved årets slutt hadde inne 3 lærlinger.

Gjennom 2001 ble det også foretatt investeringer i plasmaskjærer og kanal-/klippelinje for å oppnå en mer rasjonell produksjon og bedre inntjening. Denne investeringen utgjorde tett oppunder 2 millioner kroner før moms.

2002 ble et merkelig år. Omsetningen falt til under 20 millioner igjen; sykefraværet røk plutselig opp i 14 %, mens det året før var nede på 3,5 %! Det ”normale” gjennom flere år var på mellom 4,0 og 6,5 %. Dette året inngikk selskapet avtale om Inkluderende Arbeidsliv (IA), og det ble arbeidet aktivt med løpende tiltak for forbedringer av HMS-rutinene.

Ved årsskiftet var det 30 personer tilsatte i selskapet, og det innebefattet 3 lærlinger. Det ble satset sterkt på å rekruttere lærlinger gjennom avtaler om samarbeid med de lokale skoler. Erfaringene fra dette arbeidet var meget positive. Selskapet hadde et bestemt inntrykk av at skoleelevene viste stor interesse for blikkenslagerfaget.

Nils Arild Aabakken ved klippelinja i verkstedet

Ordretilgangen gjennom 2002 var noe ujevn. Konkurransen i det lokale markedsområdet var skjerpet i og med flere konkurrerende nyetableringer. Dette medførte en dårligere prisutvikling og inntjening enn hva ønskelig var. Men selskapet justerte seg inn og tilpasset seg konkurransesituasjonen blant annet gjennom nødvendige bemanningsreduksjoner og mindre investeringer innen produksjonsmaskiner og EDB.

Gjennom 2003 var mye "ved det normale" igjen. Omsetningen økte med ca 5 millioner, til tross for en meget ujevn ordreinngang, og inntjeningen tredoblet seg i forhold til året før. Sykefraværet var igjen nede på noe "normalt", 6,5 %. Det var 30 tilsatte i selskapet hvorav 1 var lærling ved årsskiftet, og gjennom året hadde selskapet hatt 3 skoleelever på praksisplass. Erfaringene fra denne satsingen var fortsatt bare positiv.

Fortsatt økt omsetning

Året etter økte omsetningen ytterligere, og nærmet seg nå 30 millioner. Det var litt over en dobling av resultatet fra året før. Det var nå 34 tilsatte, hvorav to var lærlinger. Dessuten hadde der vært tre skoleelever på praksisplass gjennom året. Sykefraværet gikk også ned noe, til 5,7 %. Det ble også gjennomført mindre investeringer innen produksjonsmaskiner og data for en fortsatt styrking av konkurransekraften.

Sykefraværet fortsatte å synke gjennom 2005. Da var det ved årets slutt nede på 3,9 %. Mye av dette kan sikkert tilskrives et godt samarbeid med NAV og Inkluderende Arbeidsliv, samt positive holdning som var vist fra de ansattes side. Staben var ved utgangen av dette året økt til 38 tilsatte, hvorav sju personer var lærlinger. I tillegg hadde selskapet hatt tre utplasseringselever gjennom året. Ny omsetningsrekord ble også notert i og med at selskapet stanget hodet i 30 millionerstaket, og et resultat på linje med året før. Aktiviteten var stor og omsetningen økte fortsatt. Igjen ble det satt ny omsetningsrekord: Vel 32 millioner kroner, mens resultatet ble noe redusert i forhold til året før, først og fremst på grunn av økte vare- og lønnskostnader.

Omsetningsøkningen fortsatte også gjennom 2007. Nå var den nådd opp i knappe 37 millioner kroner, og et årsresultat på halvannen million. Antall ansatte var oppe i 39 personer, hvorav to ungdommer var lærlinger. Fortsatt syntes tilgangen på lærlinger god, og selskapet hadde gjennom året tilgang på utplasseringselever fra ungdomsskoler og videregående skoler. Nytt av året var

mulighetene for hospitering av lærere og TAF-elever. (TAF-elev: Teknisk Allmennfaglig linje. Et fireårig løp hvor eleven oppnår både studiekompetanse og fagbrev). Sykefraværet var igjen høyt, men hovedsakelig skyldtes det langtidsfraværet, hhv 8,0 % og 6,4 %.

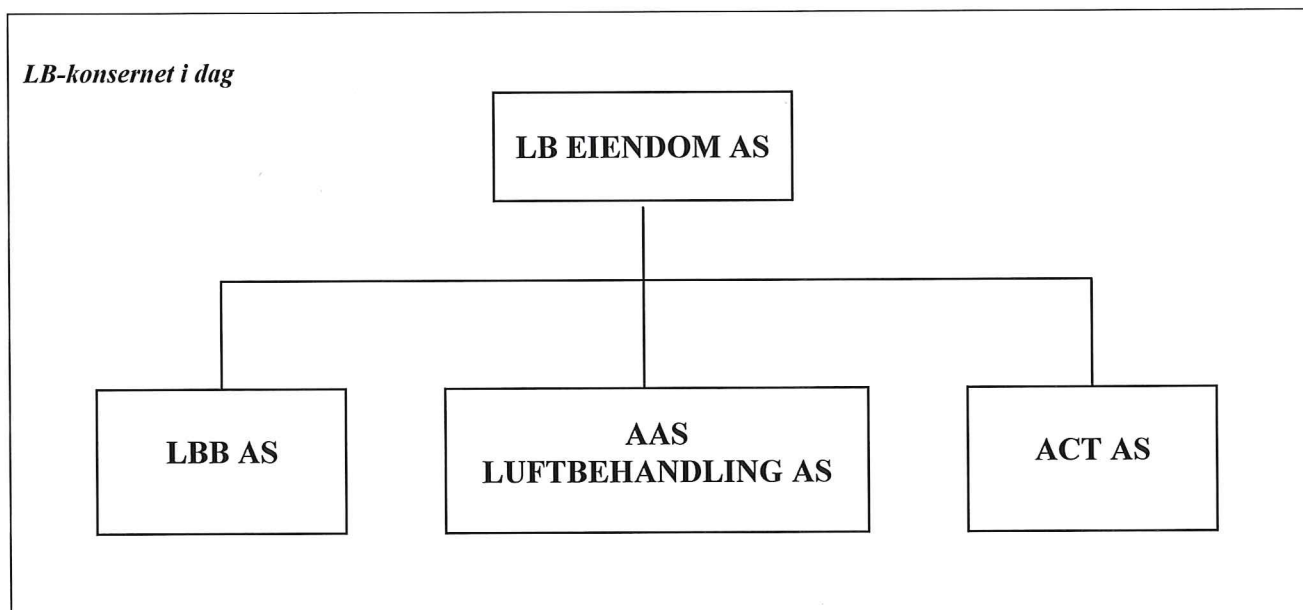
Skjerpede skatteregler overfor de ansatte for bruk av firmaets biler, gjorde at det var behov for å utvide garasjekapasiteten på Spellåkeren. Høsten 2007 ble det derfor besluttet å benytte trekvart million kroner til å bygge rom for ti biler.

Etter hvert kom det flere konkurrenter på banen i Verdal, konkurransesituasjonen ble anstrengt og selskapet så starten på en nedgangsperiode i byggebransjen. Omsetningen gikk noe ned i 2008 i forhold til året før, og antall ansatte var på 41 personer, hvorav to var lærlinger. Sykefraværet var oppe på hele 9,8 %, da med et langtidsfravær på 7,3 %. Ved årsskiftet 2008/2009 valgte på nytt, LBB å kapasitetstilpasse selskapet, og så seg nødt til å gå til oppsigelse av fire personer. Én person gikk dessuten over til annet arbeid i et annet selskap.

Den nedgangen i omsetning som selskapet opplevde i 2008, maktet selskapet å stoppe gjennom de tiltak som var gjennomført, og LBB fikk en omsetning på linje med året før, og dessuten med en liten resultatforbedring. Det var nå 38 ansatt i selskapet, hvorav 4 personer var lærlinger, og én av dem var TAF-elev.

GRENSEOPPGANG MELLOM LBB OG ACT

Høsten 2009 ble det utarbeidet planer for en ny organisering av LBB og ACT. Ønsket var å reddyke fagområdene blikk og ventilasjon, skape et klarere skille mellom de to selskapene. Dette ville medføre at 15-20 av LBB's ansatte ville gå over til ACT. I tillegg ville en del aktiva flyttes over i tillegg til at leiekontrakter med morselskapet ville bli tilpasset den nye organiseringen.

Den 1. januar 2010 var omorganiseringen et faktum. Som et resultat av dette, ble 2010 et spesielt år rent regnskapsmessig. Omsetningstallene ble halvert for LBB AS. Dette var dårligere enn budsjettert og forventet, og resultatet viste et lite underskudd.

En annen faktor som har vært med å svekke resultatet er nok sykefraværet, som igjen var oppe på nesten 12 prosent. Den høye fraværprosenten skyldes i stor grad langtidsfraværet som utgjorde 8,1 prosent.

Antall ansatte var nå nede på 22 personer ved årets slutt i LBB. Fire var lærlinger. Én av dem var TAF-lærling

Bedriftsidrett og sosiale aktiviteter

FOTBALL for bedriftsidrettslag

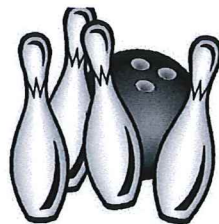
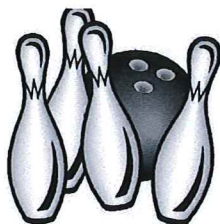
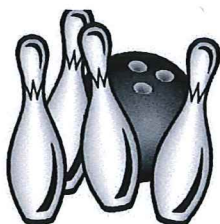
Bjarne Bakkan var en meget ivrig fotballentusiast, mest som tilskuer naturligvis, men han brant skikkelig for denne idretten. Når det gjaldt bedriftsfotball, var han dog noe skeptisk på grunn av mulighetene for skader og skadefravær. Likevel, hans entusiasme for fotball overvant denne angsten, og var nok medvirkende til at det i styremøte i april 1987, ble vedtatt å gi en støtte på kr 10.400,- til drakter, sko, etc til et bedriftsidrettslag hos Langnes og Bakkan. I flere år var han også å finne på sidelinja når blikkenslagerens utvalgte stilte til kamp. I mai i 1992 ble det bevilget ytterligere kr 17.150,- til utstyr for bedriftens idrettslag.

Bedriftsfotballaget var full av optimisme da de var klar for første kampen i bedriftsserien, på stadion ved Mule skole, våren 1987, da dette bildet ble tatt. Foran fra v. ser vi: Bjørn Bakkan, Geir Singstad, Svein OlavHallem, Kjetil Woll og Johan Elverum. Bak fra v.: Per Årmo, Olav Vollan, Knut Jensen, Ove Ingvaldsen og Geir Asle Hallager. Dessuten var disse aktive i disse årene: Per Hegdahl, Stig Lie, Inge Storholmen, Iver Eng, Lars Aabakken og Ole Vollan.

BOWLING for bedriftsidrettslag

Langnes og Bakkans bedriftsidrettslag var også aktive i Bowlingserien for bedriftslag hvor slagene sto i bowlinghallen på Bobby'n. Her var det stort sett de samme som deltok som de som spilte fotball. Men i tillegg var også til tider både Rolf Bakkan, Einar Langnes og Morten Langnes med på å velte munker i bowlinghallen.

BRIDGE for bedriftsidrettslag

To av de ansatte i Langnes og Bakkan, Olav Vollan og Arnstein Nymoen, var meget aktivt engasjert i bridgespilling, og deltok i bedriftsturneringer så vel lokalt, som nasjonalt og til og med internasjonalt. De var så gode at da Europamesterskapet for bedriftsspillere ble holdt i Trondheim i 1997, gikk til helt til topps i turneringen, og kunne kalle seg Europamestere.

Samme bedriften gjentok de to år senere i Molveno, en liten idyllisk landsby ved foten av Dolomittene i Italia.

De gjorde det ikke like skarpt i de to neste mesterskapsturneringene, men kom hjem likevel heim med hederlige plasseringer både fra Salzburg i 2001 og fra Riga i 2003.

Daglig leder i Langnes og Bakkan sa før de dro til Trondheim at vant de turneringen, så skulle Langnes og Bakkan sponse kostnadene de to hadde hatt med turneringen. Den lovnaden ble holdt.

Daglig leder lovte det samme da de dro til Italia. Suksessen gjentok de - til de aller flestes store overraskelse. Lovnaden ble holdt denne gangen også.

På bildet ser vi to overlykkelige Europamestre i bridge for bedriftslag, Arnstein Nymoen (t.v) og Olav Vollan etter seieren i Trondheim i 1997.

LBB og ACT- ansatte i mai 2008

Styret i Langnes og Bakkan AS / Langnes / Bakkan Blikkenslagerforretning AS / LBB AS:

Bjarne Bakkan (styreleder)	1978 – 1987
Einar Langnes (styremedlem)	1978 – fortsatt
Kjell Morten Myrvang (styreleder)	1987 – 1997
Sven Richard Kristiansen (styremedlem)	1987 – 1999
Tore Bakkan (styremedlem)	1987 – fortsatt
Gerd Bakkan (vara til styret)	1987 – 1994
Bjørn Bakkan (styremedlem)	1994 – 1998
Torolf Kvello (styreleder)	1997 – fortsatt
Hans Liland (styremedlem)	1998 – fortsatt
Svein Ivar Larsen (styremedlem)	1999 - 2004

Disse har fått gullklokka etter 25 år i Langnes og Bakkan:

Geir Hallager	1995
Bjarne Iversen	1999
Kjetil Woll	2000
Inge Storholmen	2002
Iver Eng	2004
Per Sellæg	2005
Olav Vollan	2005
Knut Jensen	2006
Nils Arild Aabakken	2009
Birgit Bjartnes	2010

Disse har fått Norges Vels medalje og diplom*/

Geir Hallager	2000
Bjarne Iversen	2004
Kjetil Woll	2005
Iver Eng	2010
Per Sellæg	2010
Olav Vollan	2010

***/ DIPLOM OG MEDALJEN FOR LANG OG TRO TJENESTE**

Dette er en æresbevisning som ble innstiftet av Det Kongelige Selskap for Norges Vel i 1888.

Medaljen er i sølv og har én grad. Dette er en påskjønnelse til særlig fortjente medarbeidere med minst 30 års ansettelse hos samme arbeidsgiver. Det skjer ikke automatisk, og ikke alle får den. Det kreves nemlig at arbeidstakerens tjenesteforhold har vært uklanderlig gjennom alle år.

Trofaste medarbeidere blir hedret

Ingen bedrift er bedre enn de medarbeidere og den kompetanse den rår over, sier et gammelt ord.

Derfor settes det også bestandig pris på de trofaste medarbeiderne som er med å løfte bedrifter og gjøre dem interessante i et marked. Slik også i Langnes og Bakkan-konsernet hvor det tradisjonsrike julebordet fikk en ekstra dimensjon da ordfører Iversen dukket opp forleden.

Under tilstelningen holdt han en liten tale hvor han framhevet den rike tradisjon som det private næringslivet har hatt i Verdal kommune gjennom århundrer. Og ettersom Langnes & Bakkan hele tiden har hatt sitt hovedkontor i Hanskemakergata, kunne han minne om at det første industriområdet i Verdal var nettopp i de trakter, hvor en

Fra venstre; ordfører Bjørn Iversen, Birgit Bjartnes, Olav Vollan, Iver Eng og Per Sellæg.

også finner andre beskrivende vegnavn som Spellåkeren, Fløytaervegen, Møllegata og Feskarvegen.

Deretter æret han fire ansatte med erkjenningsoppmerksomhet: Iver Eng, Per Sellæg og Olav Vollan. De mottok hver sin medalje og diplom for lang og tro tjeneste etter mer enn 30 år i LBB. De fylte med god margin de krav som er satt for å bli tildelt en slik oppmerksomhet fra

Norges Vel, ble det sagt. Birgit Bjartnes mottok gullklokke etter 25 år i selskapet.

Ordføreren tok seg også tid til å hilse og prate med flere av de øvrige medarbeiderne i LBB og ACT utover kvelden, og fikk en innsikt i hvordan det er å arbeide med ventilasjon og blikk i solide og tradisjonsrike Verdalsbedrifter.

tollo

I forbindelse med julebordet i 2010, dukket ordfører Bjørn Iversen opp og overleverte hedersbevisninger til velfortjente medarbeidere hos Langnes og Bakkan.